

Невидимі монстри

КУПИТИ

Історія, яку вона написала кров'ю. Чисю?..

Вона була тою, якій озираються услід. Тою, про яку кажуть: «Ця сучка вхопила Бога за бороду». Красуня-фотомодель Шеннон Макфарленд мала все. Мазунчик-хлопець, блискуча кар'єра, вірні друзі. А потім... пух! Постріл із пістолета в самісіньке гарне личко. Катастрофа, трагедія, шок... Шеннон перетворюється на потвору. Тепер вона ховається від людей і разом із колишнім хлопцем та найліпшою подругою займається грабунками та аферами. Завдяки цьому Шеннон завжди має доступ до наркотиків та сильних знеболювальних. Але вічно так тривати не може. Шеннон втомилася від невидимості. І жадає помсти. Утім, для цього доведеться стерти своє минуле. І — стерти саму себе...

Чак Поланік

НЕВИДИМІ
МОНСТРИ

КСД

Чак Поланік

Невидимі монстри

Chuck Palahniuk

Invisible Monsters

A Novel

Чак Поланік

Невидимі монстри

Роман

Переклад з англійської Володимира Куча

ХАРКІВ
2023 КСД

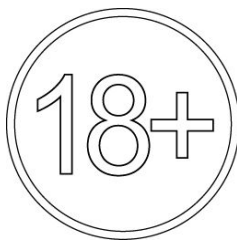

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-15-0082-2 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Palahniuk Ch. *Invisible Monsters* : A Novel / Chuck Palahniuk. — New York: W. W. Norton & Company, 2018. — 304 p.

Переклад з англійської *Володимира Куча*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *Юлія Дзекунова*

Поланік Ч.

П49 Невидимі монстри : роман / Чак Поланік ; перекл. з англ. В. Куча. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 272 с.

ISBN 978-617-12-9934-4

ISBN 978-0-393-35595-6 (англ.)

Красуня-фотомодель Шеннон Макфарленд мала все. Мазунчик-хлопець, блискуча кар'єра, вірні друзі. А потім... пуф! Постріл із пістолета в самісіньке гарне личко. Катастрофа, трагедія, шок... Шеннон перетворюється на потвору. Тепер вона ховається від людей і займається грабунками та аферами. Завдяки цьому Шеннон завжди має доступ до наркотиків та сильних знеболювальних. Але вічно так тривати не може. Шеннон втомилася від невидимості. І жадає помсти. Утім, для цього доведеться стерти своє минуле. І — стерти саму себе...

УДК 821.111(73)

© Chuck Palahniuk, 1999

© Depositphotos.com / annamile, обкладинка, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

Джефові, який сказав: «Отак крадуть наркотики».
Та Айні, яка сказала: «Отак виглядає олівець для губ».
Та Дженет, яка сказала: «Отак виглядає шовковий креп-жоржет».
І моїй редакторці Патриції, яка постійно повторювала: «Над
отаким ще треба попрацювати».

1

Ви мали б бути на якійсь великій весільній церемонії на Вест-Гіллз, у великому маєтку, де всюди квіткові композиції й фаршировані гриби. Це називається підготовка сцени: хто де стоїть, хто живий, хто мертвий. Це великий момент весільної церемонії Еві Котрел. Еві стоїть посеред величезних сходів у вестибюлі маєтку, гола всередині того, що залишилося від її весільної сукні, у руках досі стиснута рушниця.

Я ж, я стою біля підніжжя сходів, але тільки фізично. Думками я сама не знаю де.

Ніхто не мертвий цілком і повністю, але, скажімо так, годинник цокає.

Та й не те щоб у цій великій драмі хтось був живою людиною. Усе у зовнішньому вигляді Еві Котрел можна відстежити — до якоїсь телереклами органічного шампуню, от тільки зараз весільна сукня Еві згоріла до самих лише дротів криноліна, що орбітами висять навколо її стегон, і самих лише дрібних дротяних скелетів усіх тих шовкових квітів, що прикрашали її волосся. А біляве волосся, її велика начесана й збита веселка всіх відтінків білявості, роздмухана лаком, — що ж, волосся Еві також згоріло.

Єдиним іншим персонажем тут є Бренді Александер, яка лежить розпластана, застрелена дробом біля підніжжя сходів і стікає кров'ю.

Собі я кажу, що струмінь червоного, який вилітає у Бренді з вогнепальної рани, — це не так кров, як соціополітичний інструмент. Оті слова про клонування з якоїсь реклами шампуню — що ж, вони стосуються також і мене, і Бренді Александер. Застрелити будь-кого в цій кімнаті було б моральним еквівалентом убивства автомобіля, порохотяга, ляльки барбі. Стирання комп'ютерного диска. Спалення книжки. Мабуть, це стосується й убивства будь-кого у світі. Ми всі такі продукти.

Бренді Александер, довгостебла верховна королева кольору лате з найвищої шухляди світських левичок, Бренді струменить нутром із вогнепальної рани в незрівнянному костюмному піджаку. Костюм — це білий паль Боба Макі, який Бренді купила в Сієтлі¹, разом із тісною спідницею «русалковий хвіст», яка стискує її дупу у форму ідеального серця. Ви б не повірили, скільки цей костюм коштує. Націнка —

відсотків дохрінальйон. Костюм має спідницю-пеплум, широкі лацкани й плечі. Однобортний крій симетричний, хіба що дірка, з якої струменить кров, одна.

Тоді Еві починає ридати, стоячи на середині сходів. Еві, цей смертоносний вірус цього моменту. Це сигнал, щоб ми подивилися на бідну Еві, бідненьку сумну Еві, безволосу, одягнену в самий лише попіл і обвиту дротяною кліткою спаленого криноліна. І тут Еві кидає рушницю. Еві, з брудним обличчям і брудними руками, сідає й починає ревіти, наче плачем тут якось зарадиш. Заряджена рушниця під патрон калібру .30-06 брязкає вниз по сходах і сковзає до середини вестибюля, перекручуючись, націлюючись на мене, націлюючись на Бренді, націлюючись на Еві, яка плаче.

Я не те щоб якась відсторонена лабораторна тварина, психічно оброблена, щоб ігнорувати жорстокість, але перший інстинкт у мене: мабуть, ще не пізно налити газованки на пляму від крові.

Більшу частину свого дорослого життя я стояла на безшовному папері фотофону за купу доларів на годину, одягнена і взута, з укладеним волоссям, а якийсь відомий модельний фотограф казав мені, як почуватися.

Він кричить: Дай хіть, мала.

Спалах.

Дай мені злобу.

Спалах.

Дай мені відсторонений екзистенційний сплін.

Спалах.

Дай мені нестримний інтелектуалізм як копінгівий механізм.

Спалах.

Мабуть, це все через шок від побаченого — як одна моя найбільша ворогиня застрелила іншу. Бах, і ситуація зусібіч виграшна. А ще, будучи з Бренді, я виробила доволі сильну джонзу² до драми.

То лише так здається, ніби я плачу, коли прикладаю носовичок собі під вуаллю, щоб крізь нього дихати. Щоб відфільтрувати повітря, тому що дихати майже неможливо через увесь той дим, бо великий маєток Еві навколо нас палає.

Я ж, уклякши поруч із Бренді, я могла б хоч куди запхати руку собі в сукню й відшукати там «дарвонки», «демеролки»

й «дарвоцетки-100»³. Це сигнал, щоб усі подивилися на мене. Моя сукня — паль принту Туринської плащаниці, більша частина брунотно-біла, підшита й підрізана так, щоб блискучі червоні гудзики простібалися через стигмати. Далі я вдягнена в цілі ярди чорної органзової вуалі, що огортає моє обличчя й усіяна дрібними австрійськими зірками з кришталю, вирізьбленими вручну. Ви не бачите, який вигляд має обличчя, але в тому й полягає вся ідея. Цей вигляд елегантний і блюзнірський, і так я почуваюся священною й безсмертною.

От кутюр, і дедалі отціше.

Вогонь повільно тягнеться вниз по шпалерах вестибюля. Я ж, для додаткового оформлення майданчика, я запалила вогонь. Спецефекти можуть неабияк підняти настрій, і ми ж таки не в справжньому будинку. Насправді горить відтворення будинку епохи ревайвалізму, створене за зразком копії копії копії одного великого псевдотюдорського маєтку. Воно на віддалі сотень поколінь від бодай чогось оригінального, але, правду кажучи, чи не всі ми такі ж?

Щойно перед тим як Еві з криком побігла сходами й застрелила Бренді Александер, я вилила десь із галон «Шанелі номер п'ять» і піднесла до рідини запалене запрошення на весілля, а тоді бабах, я займаюсь переробкою.

Смішно, але якщо подумати навіть про найтрагічнішу пожежу, то все одно це просто тривала хімічна реакція. Окиснювання Жанни д'Арк.

Досі крутячись на підлозі, рушниця цілиться на мене, цілиться на Бренді.

Ще як би сильно тобі не здавалося, що когось любиш, та коли калюжа крові цієї людини підступить до тебе, то відійдеш.

Якщо не брати до уваги всю цю високу драму, день справді дуже гарний. День теплий та сонячний, і передні двері відчинено на веранду й газон на вулиці. Вогонь нагорі витягує теплий запах свіжоскошеного газону у вестибюль, і знадвору можна почути всіх весільних гостей. Усі ті гості, вони взяли подарунки, які хотіли, кришталі та срібло, і подалися на газон чекати, доки на сцену не вийдуть пожежники й парамедики.

Бренді ж, вона розчепірює величезну, оздоблену перснями долоню й торкається дірки, яка виливає її кров по всій мармуровій підлозі.

Бренді ж, вона каже:

— Бля. У «Бон Марше» цей костюм тепер точно не повернеш.

Еві піднімає обличчя, те обличчя, яке перетворилося на розмальований пальцями срач із сажі, шмарклів і сліз, відриває його від рук і кричить:

— Мені остогидло, що моє життя таке нудне!

Еві кричить униз на Бренді Александер:

— Займи мені в пеклі столик біля вікна!

Сльози промивають чисті лінії в Еві на щоках, і вона кричить:

— Подруго! Маєш щось мені у відповідь гукнути!

Так, наче це ще не до кінця драма, драма, драма, Бренді переводить погляд на мене — я на колінах стою поруч із нею. Бренді, баклажанові очі якої розширилися до повної квітки, вона каже:

— Бренді Александер зараз помре?

Еві, Бренді та я, усе це просто боротьба за місце під світлом рампи. Просто кожна з нас така: я, я, я перша. Убивця, жертва, свідок, кожна з нас думає, що її роль — головна.

Мабуть, це стосується й будь-кого у світі.

Усе це *дзеркало, скажи мені*, бо краса — це влада, так само, як гроші — це влада, і зброя — це влада.

Тепер, коли я бачу в газеті фотографію якоїсь двадцятирічки, яку викрали, зґвалтували в неприродний спосіб, обікрали, а тоді вбили, і тут на передній шпальті фотографія її молодोї й усміхненої, то замість роздумів про те, який це великий і сумний злочин, мені одразу стріляє в голову: вау, а вона була б дуже гаряча, якби не такий дзьоб на місці носа. Друга моя думка в такій ситуації: краще зробити собі кілька гарних фотографій до плечей на випадок, якщо мене, ну, знаєте, викрадуть і неприродно заґвалтують до смерті. Третя моя думка: ну, принаймні так скорочується конкуренція.

Якщо цього недостатньо — зволожувач, яким я користуюсь, це суспензія інертних твердих частинок зародків у гідрогенізованій мінеральній оливі. Я веду до того, що, коли чесно, моє життя зосереджене суто на мені.

Я веду до того, що це тоді, коли не крутиться таймер, а якийсь фотограф не кричить мені: Дай мені емпатію.

Тоді спалах стробоскопа.

Дай мені співчуття.

Спалах.

Дай мені брутальну чесність.

Спалах.

— Не дай мені померти тут на підлозі, — каже Бренді, а її великі долоні хапаються за мене. — Волосся, — каже вона. — У мене волосся ззаду приплюснеться.

Я веду до того, що знаю, що Бренді, найпевніше, помре, але я просто не здатна цим перейнятися.

Еві ридає навіть голосніше. Поверх усього цього здалеку сирени пожежних автомобілів вінчують мене королевою Мігрень-Тауна.

Рушниця досі крутиться на підлозі, але дедалі повільніше.

Бренді каже:

— Не так Бренді Александер хотіла відійти в засвіти. Вона мала би бути відомою, це по-перше. Розумієш, вона мала би бути в телевізорі у перерві між таймами «Суперкубка», голою пити дієтичну колу в слоу-моушн перед тим, як помре.

Рушниця припиняє крутитися й не цілиться ні в кого.

На ридання Еві Бренді кричить:

— Заткнися!

— Сама заткнися, — кричить у відповідь Еві. Позаду неї вогонь проїдає собі шлях по килиму на сходах.

Сирени, їх заблудлі крики чути по всьому Вест-Гіллз. Люди готові збивати одне одного з ніг, щоб першими набрати 9-1-1 і стати головним героєм. Здається, ніхто не готовий до великої телевізійної команди, яка має прибути з хвилини на хвилину.

— Твій останній шанс, котику, — каже Бренді, а її кров розтікається повсюди. Вона питає: — Ти мене любиш?

Саме коли люди ставлять такі запитання, ви втрачаєте місце в центрі уваги.

Саме так люди сковують вас у найкращій ролі другого плану.

Навіть більшим за будинок у вогні є це величезне очікування: я маю сказати три найзаяложеніші слова, які вам вдасться знайти в будь-якому сценарії. Від самих тих слів я почуваюся так, наче роблю собі жорсткий фінгеринг. Це ж лише слова, та й усе. Безсилий. Словниковий. Діалог.

— Скажи мені, — каже Бренді. — Любиш? Справді любиш мене?

Ось так грубо Бренді переграє все своє життя. Безперервний живий театр Бренді Александер, хоча з кожною секундою дедалі менш живий.

Просто зі сценічного обов'язку я беру долоню Бренді у свою. Це гарний жест, але тоді мене пересмикує через усю цю загрозу патогенів, що переносяться через кров, а тоді бах, стеля їдальні обвалюється, іскри й жарини наринають на нас із дверей їдальні.

— Навіть якщо ти не можеш мене любити, тоді перекажи мені моє життя, — каже Бренді. — Дівчина не може померти, якщо в неї перед очима не проноситься все життя.

В принципі, ніхто тут не задовольняє своїх емоційних потреб.

Отоді вогонь доїдає килим на сходах до голої дупи Еві, й Еві з криком зривається на ноги і гупає вниз у підгорілих білих туфлях на високих підборах. Гола й безволоса, одягнена в драти й попіл, Еві Котрел кидається до входних дверей до більшої аудиторії, своїх весільних гостей, свого срібла й кришталю та до прибулих пожежних машин. У такому світі живемо. Умови змінюються, і видозмінюємося ми.

Тож, звісно, тут усе буде про Бренді, я буду ведучою, за гостьової участі Евелін Котрел і смертельного вірусу СНІДу. Бренді, Бренді, Бренді. Бідна сумна Бренді, що лежить на спині, Бренді торкається дірки, яка виливає її життя на мармурову підлогу, і каже:

— Будь ласка. Перекажи моє життя. Скажи, як ми тут опинилися.

Тож я, я тут ковтаю дим, просто щоб задокументувати цей момент Бренді Александер.

Дай мені увагу.

Спалах.

Дай мені обожнювання.

Спалах.

Дай мені відпочити.

Спалах.

¹ Сіетл, у якому розгортається значна частина сюжету цієї книжки, вважається значним центром ЛГБТ-культури у США. (Тут і далі прим. перекладача.)

² Great Jones Street — вулиця у Нью-Йорку, назва якої стала позначенням для сильного воління до чогось. Це пов'язано з тим, що раніше на вулиці було місце збору наркоманів.

³ Darvon, Darvocet, Demerol — опіоїдні анальгетики.

2

Не очікуйте, що це буде одна з тих історій, у якій усе відбувається так: а тоді, а тоді, а тоді.

Те, що відбувається тут, більше нагадуватиме модні журнали, хаос сторінок «Вогу» й «Гламуру», з яких пронумерована кожна друга, чи п'ята, чи третя. Випадають пробники парфумів і нізвідки виходять голі жінки на всю сторінку, втелюючи вам косметику.

Не шукайте сторінку зі змістом, по-журнальному поховану на глибині двадцяти сторінок від обкладинки. Не очікуйте знайти щось одразу. Тут немає також якогось шаблону. Історії починатимуться, а тоді, через три абзаци:

Перестрибуємо на якусь там сторінку.

Тоді — перестрибуємо назад.

Тут буде десять тисяч модних одєжин, які при перемішуванні й комбінації створюватимуть, мабуть, зо п'ять стильних комплектів. Мільйон новомодних аксесуарів, шарфи й паски, взуття, капелюхи й рукавиці, і жодного реального одягу, до якого їх можна вдягнути.

І вам справді, справді треба звикнути до цього відчуття, тут, на автостраді, на роботі та в шлюбі. У такому світі живемо. Просто йдіть за підказками.

Перестрибуємо на двадцять років назад, до білого будинку, де я виросла з батьком, який на плівку «супер 8» знімав відео, як ми з братом бігаємо по двору.

Перестрибуємо в теперішнє, де мої сидять уночі на садових кріслах і дивляться ті ж відео на плівці «супер 8», які проєктор зображає на білій стіні того-таки білого будинку, через двадцять років. Будинок той самий, двір той самий, вікна на проєкції плівок ідеально збігаються з реальними вікнами, трава у відео збігається з реальною травою, а ми з моїм проєктованим братом дітьми здичіло бігаємо на камеру.

Перестрибуємо до того, як мій старший брат геть занепав духом і помер від великої чуми СНІДу.

Перестрибуємо до того, як я виросла й закохалася в детектива поліції, виїхала і стала відомою супермоделлю.

Просто пам'ятайте, так само як і з дивовижним журналом «Vog», пам'ятайте, що як би пильно ви не стежили за стрибками:

Продовження на сторінці якійсь-там.

Якими б уважними ви не були, залишатиметься відчуття, що ви щось пропустили, відчуття провалу десь у глибині під шкірою, що ви не прожили це повністю. Те відчуття обвалу серця, наче ви пробіглися по моментах там, де мали б бути уважними.

Ну що ж, звикайте. Одного дня таким здаватиметься все ваше життя.

Це лише питання практики. Це все не має значення. Ми лише розігріваємося.

Перестрибуємо сюди — й тепер Бренді Александер стікає кров'ю на підлозі, а я біля неї на колінах розповідаю історію, перш ніж на сцену вийдуть парамедики.

Перестрибуємо назад, лише на кілька днів у вітальню одного розкішного будинку у Ванкувері, провінція Британська Колумбія. Кімната обшита рококошними льодяниками різьблених махагонієвих панелей із мармуровими плінтусами, мармуровою підлогою й дуже чудернацьки завитим різьбленням мармурового каміна. У багатих будинках, де живуть старі багаті люди, усе саме таке, як ви й очікуєте.

Червоні лілії в емальованих вазах реальні, не шовкові. Кремові порт'єри шовкові, а не з полірованої бавовни. Махагоній — не пофарбована під махагоній сосна. Жодних канделябрів із пресованого скла, які мають вважатися кришталем. Шкіра — не вініл.

Нас усюди оточують ці кліки крісло-диван-крісло Людовіка Чотирнадцятого.

Перед нами стоїть чергова невинна агентка з продажу нерухомості, і Бренді підносить руку: товстий від кісток і вен зап'ясток, гірський кряж кісточок, зів'ялі пальці, зелено-червона мряка маркізового різьблення обручок, пофарбовані іскристо-рожевим порцелянові нігті, і от вона каже:

— Зачаровані, я певна.

Якщо потрібно почати з якоїсь єдиної деталі, це мусять бути долоні Бренді. Оздоблені перснями, щоб видаватися ще більшими, долоні в Бренді гігантські. Ці долоні, оздоблені перснями так, наче могли б

бути ще підкресленішими, — це єдина частина Бренді Александер, яку хірургам не вдалося змінити.

Тож Бренді навіть не намагається їх ховати.

Ми побували в надто багатьох такого штибу будинках, що я втратила лік, і ріелторка, яку ми там бачимо, завжди всміхається. Ця одягнена в стандартну уніформу, темно-синій костюм із червоно-біло-блакитним шарфом на шії. На ногах у неї блакитні туфлі на каблук, а в згині ліктя висить блакитна сумка.

Жінка з нерухомості переводить погляд із великої долоні Бренді Александер на Синьйора Альфу Ромео, який стоїть збоку від Бренді, і потужні блакитні очі Альфи чіпляють.

Ті блакитні очі, які ніколи не бачиш заплющеними чи відвернутими, у тих очах або немовля, або букет квітів, прекрасні чи вразливі, вони роблять красивого чоловіка безпечним для любові.

Альфа — найновіший із річної дорожньої мандрівки чоловіків, одержимих Бренді, а будь-яка розумна жінка знає, що красивий чоловік — найкращий модний аксесуар. Рухом, яким із таким самим успіхом можна вимodelювати продукт нового авто чи тостера, долоня Бренді проводить легку лінію в повітрі від усмішки й великих цицьок до Альфи.

— Знайомтеся, — каже Бренді. — Синьйор Альфа Ромео, професійний чоловік-консорт Принцеси Бренді Александер.

Тим самим рухом долоня Бренді змахує — від її розмашних вій і багатого волосся невидимою лінією погляду на мене.

Усе, що жінка з нерухомості побачить, це мої вуалі, муслін і оксамит із прорізним гаптуванням, коричневий і червоний, прошитий сріблом тюль, такими шарами, що ви б подумали, що під ними нікого немає. У мені немає на що дивитися, тож більшість людей не дивиться. Це вигляд, що промовляє:

Дякую, що не поділилися.

— Знайомтеся, — каже Бренді. — Міс Кей МакАйзек, особиста секретарка Принцеси Бренді Александер.

Жінка з нерухомості в синьому костюмі з латунними гудзиками «Шанель» і пов'язаним на шії шарфом, який ховає всю неприкриту шкіру, вона всміхається Альфі.

Коли на тебе ніхто не дивиться, можна хоч дірки в них пропалювати. Вихоплювати всі дрібні деталі, які б не помітила, бо забракло б

тривалості погляду, якби вона просто дивилася на тебе також, ось, ось це твоя помста. За моїми вуалями ріелторка сяє червоним і золотим, розмита на краях.

— Міс МакАйзек, — каже Бренді, продовжуючи вказувати на мене своєю великою долонею. — Міс МакАйзек німа й не може розмовляти.

Жінка з нерухомості з помадою на зубах, із пудрою, з консилером, накладеним на креп під очима, з прет-а-порте зубами й перукою, яку можна прати в пралці, усміхається Бренді Александер.

— А це... — велика, оздоблена перснями долоня скручується, щоб торкнутися торпедоподібних грудей Бренді.

— Це... — долоня Бренді скручується, щоб торкнутися перлів у неї на шиї.

— Це... — здоровенна долоня підіймається, щоб торкнутися здійснених пагорбів каштанового волосся.

— І це... — долоня торкається пухких вологих губ.

— Це, — каже Бренді, — Принцеса Бренді Александер.

Жінка з нерухомості стає на одне коліно, демонструючи щось між реверансом і тим, що люди роблять перед віттарем. Колінкує.

— Це така честь, — каже вона. — Я абсолютно впевнена, що цей будинок — для вас. Він просто мусить вам сподобатися.

Отакою крижаною сукою вона може бути. Бренді просто киває й обертається в бік переднього коридору, звідки ми ввійшли.

— Її Величність і міс МакАйзек, — каже Альфа, — вони б хотіли обійти будинок самотужки, поки ми з вами обговоримо деталі. — Дрібні долоньки Альфи трепетно здіймаються вгору, поки він пояснює: — ...передача коштів... обмінний курс ліри до канадського долара.

— Пронирки, — каже жінка з нерухомості.

Бренді, я й Альфа вмиль завмираємо. Може, ця жінка нас розкусила. Може, після стількох місяців, які ми провели в дорозі, й десятків великих будинків, які ми обчистили, може, хтось зрештою вирахував наше шахрайство.

— Понурки, — каже жінка. Вона знову колінкує. — Ми називаємо наші долари «понурками», — каже вона й встромлює долоню у свою синю сумку. — Я вам покажу. На них є зображення птаха, — каже вона. — Це понурок.

Ми з Бренді знову обертаємося на кригу й відходимо в передній коридор. Назад через кліки крісло-диван-крісло, повз різблений мармур. Наші відображення мажуться, тьмяніють і корчаться за віковічністю сигарного диму на махагонієвих панелях. Назад до переднього коридору, я йду за Принцесою Бренді Александер, поки голос Альфи займає увагу синьокостюмної ріелторки запитаннями про ранковий кут падіння сонячних променів у їдальні й те, чи дозволить влада провінції облаштувати за басейном приватну гелікоптерну станцію.

До сходів іде витончена спина Принцеси Бренді, сріблястий лисицевий піджак, що висить у Бренді на плечах, і цілі ярди шовкового парчевого шарфа, обгорнутого навколо здійсненого пагорба каштанового волосся Бренді Александер. Голос висококласної королеви й тінь «Л'Ер дю Тан»⁴ — це невидимий поїзд за всім, що є світом Бренді Александер.

Здійняте каштанове волосся, згромаджене всередині шарфа з парчевого шовку, нагадує мені висівковий кекс. Великий вишневий капкейк. Це либонь полунично-каштанова грибна хмара, що підіймається над якимсь тихоокеанським атолом.

Ті принцесині ноги впіймані у двох свого роду сильцях із золотого ламе з невеликими золотими застібками й золотими ланцюжками. Саме ці впіймані в пастці й підійняті на гострих дибах замість підборів золоті ступні долають першу сходинку з приблизно трьох сотень у дорозі між переднім коридором і другим поверхом. Тоді вона підіймається на другу сходинку, а тоді на наступну, доки все її тіло не опиниться досить високо наді мною, щоб можна було ризикнути й обернутися. Аж тоді вона обертає весь той полуничний капкейк голови. Ті великі торпеди, вимальовані груди Бренді Александер, безмовну красу того професійного рота в анфас.

— Власниця цього будинку, — каже Бренді, — дуже стара, вживає додаткові порції гормонів і досі тут живе.

Килим у мене під ногами такий товстий, що я наче по м'якій ріллі підіймаюся. Крок за кроком, м'який, ковзкий і нестабільний. Ми, Бренді, Альфа і я, ми так довго розмовляли англійською наче другою мовою, що забули її як рідну.

У мене немає рідної мови.

У нас на рівні очей брудні камені темного канделябра. На іншому боці поручнів сіра мармурова підлога коридору така на вигляд, наче ми підіймаємося сходами крізь хмари. Крок за кроком. Десь далеко триває вимоглива бесіда Альфи про винні погребі, про будки для російських хортів. Постійна претензія Альфи на увагу з боку жінки з нерухомості слабка, наче радіoproграма прийому дзвінків, трансльована з відкритого космосу.

— ...Принцеса Бренді Александер, — впливають теплі, темні слова Альфи, — вона може скинути одяг і кричати, наче дика коняка, навіть у переповнених ресторанах...

Голос верховної королеви й тінь «Л'Ер дю Тан» каже:

— У наступному будинку, — вимовляють її губи кольору «Свинчатка», — німим буде Альфа.

— ...ваші груди, — каже Альфа жінці з нерухомості, — у вас пара грудей молодій жінки...

Серед нас не залишилося жодної рідної мови.

Перестрибуємо до нас нагорі.

Перестрибуємо до того, що зараз можливим є все, що завгодно.

Після того як ріелторка втягнулася в блакитні очі Синьйора Альфа Ромео, перестрибуємо до того, коли починається реальне шахраювання. Спальня господарів завжди вниз по коридору з того боку, де найкращий вид. Ця ванна кімната господарів обшита рожевим дзеркалом, кожна стіна, навіть стеля. Ми з принцесою Бренді всюди, відбиті на кожній поверхні. Видно, як Бренді сидить на рожевій стільниці збоку від умивальника-трюмо, а я — з іншого боку.

По одній із нас сидить з кожного боку всіх умивальників у дзеркалах. Тут стільки Бренді Александер, що не перелічити, і вони всі мої начальниці. Вони всі розкривають свої білі клатчі з телячої шкіри, і сотні великих, оздоблених персями долонь Бренді Александер виймають нові примірники «Настільного довідника лікаря» в червоній палітурці, великого, наче Біблія.

Усі її сотні затінених «Палахкотливою лохиною» очей дивляться на мене звідусіль у кімнаті.

— Ти знаєш, що робити, — командують усі її сотні свинчаткових ротів. Великі долоні починають висмикувати шухляди й відчиняти шафки. — Запам'ятай, де все взяла, і постав точнісінько туди, де

знайшла, — промовляють її роти. — Спочатку наркотики, тоді косметику. Починай полювання.

Я беру перший флакон. Це «Валіум»⁵, і я підношу флакон так, щоб уся сотня Бренді могла прочитати етикетку.

— Бери стільки, скільки можна без наслідків, — каже Бренді, — тоді переходи до наступного флакона.

Я витрушую кілька блакитних пігулочок собі в кишеню сумочки до інших «валіумок». Наступний флакон, який я знаходжу, це «Дарвон».

— Котику, ці наче райська насолода в роті, — усі Бренді підіймають погляд, читаючи етикетку флакона, який я тримаю. — Як думаєш, буде безпечно, якщо візьмемо більше?

До закінчення терміну придатності лише місяць, але флакон майже повний. Думаю, можемо взяти десь половину.

— Чуєш, — велика оздоблена перснями долоня зусібіч підноситься до мене. Сотня великих долонь підноситься до мене, горілиць. — Дай кілька Бренді. У принцеси знов болить поперек.

Я витрушую десять капсул, і сотня долонь витрушує тисячу транквілізаторів на червоні доріжки язиків у тих свинчаткових ротах. Самогубча доза «Дарвону» скочується в темний інтер'єр континентів, які формують світ Бренді Александер.

У наступному флаконі лежать маленькі фіолетові овали 2,5-міліграмового «Премарину»⁶.

Це скорочення від pregnant mare urine, «сеча вагітної кобили». Це скорочено від тисяч нещасних конячок у Північній Дакоті й Центральній Канаді, вимушених стояти в тісних темних стійлах із заткнутими в них катетерами, які виловлюють кожнісіньку краплю сечі, а випускають їх звідти лише для того, щоб виїбали. Смішно, що цей опис також відповідає будь-якому довгенькому перебуванню в лікарні, але це лише мій досвід.

— Не дивися так на мене, — каже Бренді. — Жодне лоша не встане з мертвих, якщо я не прийму ті таблетки.

У наступному флаконі круглі шорсткуваті таблетки персикового кольору — 100-міліграмовий «Алдактон». Наша домовласниця, мабуть, наркоманка на жіночих гормонах.

Болезаспокійливі та естроген — це, в принципі, єдині дві харчові групи для Бренді, і вона каже:

— Дай, дай, дай. — Вона пригощається кількома рожевими «естинілками». Закидається кількома бірюзово-блакитними «естрейсами». Вона використовує вагінальний «Премарин» як крем для рук, коли каже: — Міс Кей? — Вона каже: — Солоденька, здається, я не можу стиснути кулак. Як думаєш, зможеш тут сама закінчити, а я піду ляжу?

Сотні мене клоновані в рожевих ванних дзеркалах, ми перевіряємо косметику, поки принцеса йде подрімати на старому ліжку кольору червоної капусти з балдахіном — гордості спальні господарів. Я знаходжу «дарвоцетки», «перкоданки», «компазинки», «нембуталки» й «перкоцетки». Оральні естрогени. Антиандрогени. «Прогестонки»⁴. Трансдермальні естрогенові латки. Я не знаходжу жодного кольору Бренді, жодної рум'яни «Іржава троянда». Жодної тіні «Палахкотлива лохина». Я знаходжу вібратор зі здохлими батарейками, які роздулися й стікають кислотою зсередини.

Я розумію, що цим будинком володіє стара жінка. Що старші ці забуті всіма, постарілі й причмелені ліками старі жінки, то з кожною хвилиною менш видимі для світу, їм не можна носити багато косметики. Не можна виходити у веселі й гарячі місця. Не можна танцювати бугі у вечірковій піні. Під вуалями мій подих пахне гаряче й кисло, під вогкими шарами шовку, сітки й бавовняного креп-жоржету, які я підіймаю вперше за день. І в дзеркалі я дивлюся на рожеве відображення того, що залишилося від мого обличчя.

Дзеркало, скажи мені, наймиліша я, чи ні?

Ну й дурною була зла королева, коли зіграла в гру Білосніжки. Настає вік, коли жінці потрібно перейти до іншого виду влади. Наприклад, грошей. Або зброї.

Я проживаю життя, яке мені подобається, кажу я собі, і люблю життя, яке проживаю.

Кажу собі: я це заслужила.

Це саме те, чого я хотіла.

⁴ L'Air du Temps — парфум від Nina Ricci, один із найпродаваніших у світі. Згадується у фільмі «Мовчання ягнят» як парфум Кларіс Старлінг.

⁵ Valium — лікарський засіб, транквілізатор.

⁶ Premarin — гормональний препарат, кон'югований естроген.

⁷ Aldactone — синтетичний стероїдний діуретик. Estinyl, Estrace — гормональні препарати на основі естрогену. Percocet, Percodan — опіоїдні анальгетики. Compazine — антипсихотичний препарат для лікування блювоти й запаморочення. Nembutal — барбітурат. Progestone — гормональний препарат на основі прогестерону.

3

До того як зустріла Бренді, єдине запитання, яке я хотіла від когось почути, це що сталося з моїм обличчям.

«Птахи склювали», — хотіла відповісти я.

Птахи склювали мені обличчя.

Але ніхто не хотів знати. Та все ж «ніхто» не передбачає Бренді Александер.

Лише не думайте, що це якийсь великий збіг. Ми мусили зустрітися, ми з Бренді. У нас було стільки спільного. Лесть не все в нас було спільне. Крім того, таке трапляється з одним людьми швидко, з іншими — повільно, через нещасні випадки чи гравітацію, але ми всі зрештою стаємо трохи знівеченими. Більшість жінок знає це відчуття, коли з кожним днем стаєш дедалі невидимішою. Бренді, і я також, купу місяців провела в лікарні, а є вкрай обмежене коло лікарень, куди можна лягти для якоїсь глобальної косметичної операції.

Перестрибуємо назад до монахинь. Ті монахині були найгіршими, вони постійно штовхали, ті монахині, що були медсестрами. Одна розповідала мені про якогось смішного й чарівного пацієнта на іншому поверсі. Він був юристом і вмів показувати фокуси самими руками й паперовою серветкою. Цього дня медсестра була з тих монахинь, які вдягають білу медсестринську версію звичної монашої уніформи, і вона тому юристові все про мене розповіла. Це була сестра Кетрін. Вона розповіла йому, яка я весела й тямуща, і сказала, як гарно було б, якби ми двоє познайомилися й шалено закохалися одне в одного.

Так і сказала.

Уздовж мосту її носа вона дивилася на мене крізь окуляри з металевою оправою, лінзи яких були довгі й квадратні, наче предметні скельця мікроскопа. Через маленькі тріснуті вени кінчик носа в неї завжди був червоний. Розацеа, так вона це називала. Легше було уявити, що вона живе в пряниковому будиночку, ніж у монастирі. Одружена з Сантою Клаусом, а не з Богом. Накрохмалений фартух, який вона носила поверх сутани, був таким сліпуче білим, що коли я спочатку прибула в лікарню, новоспечена жертва великої

автокатастрофи, пам'ятаю, як усі плями від моєї крові на його тлі здавалися чорними.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ